

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.III.303/2013/4. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2013. évi október hó 29. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság az emberölés előkészületének büntette és más bűncselekmény miatt **vádlott**ellen indult büntetőügyben a Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.21/2012/27. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s :

A Zalaegerszegi Törvényszék a 2013. évi március hó 21. napján kelt 3.B.21/2012/27. számú ítéletével a vádlottat az 1978. évi IV. törvény 166.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő emberölés előkészületének büntette és az 1978. évi IV. törvény 229.§ (1) és (2) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés II. fordulata szerint minősülő hivatalos személy elleni erőszak büntette miatt - halmazati büntetésül - 3 év fogházbüntetésre, mellékbüntetésül 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a bűnjelekről, az előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A védő a nyilvános ülésen a bejelentett jogorvoslati kérelmének megfelelő tartalommal szólalt fel.

A másodfokú bíróság a vádlott és a védő enyhítés végett bejelentett jogorvoslati kérelmét nem találta megalapozottnak.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, a tényállást maradéktalanul felderítette, valamennyi bizonyítékot beszerezte és értékelte, valamint indokolási kötelezettségének is mindenben eleget tett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányosságot, iratellenes megállapítást, téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, ezért a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól mentes, a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Helyesen járt el tehát az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a vádlott tagadásával szemben az eljárás során minden részlet tekintetében egybehangzó, ellentmondásmentes vallomást tett tanúk vallomását elfogadva állapította meg, mely tanúk vallomását az egyéb bizonyítékok is alátámasztották. Ezen bizonyítékok alapján a vádlott büntetőjogi felelősségéről megnyugtató módon állást lehetett foglalni.

Az emberölés előkészületének büntette vonatkozásában az elsőfokú bíróságnak abban kellett állást foglalnia, hogy valóban megvolt-e a vádlott részéről az ölési szándék, nem csupán egy ittas személy egyébként szándék nélküli fenyegetőzéséről volt szó. A vádlott ölési szándékára - ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen felismerte - azon kijelentéséből lehetett következtetni, amely szerint azt mondta édesanyjának, hogy „szétvágom az ajtódát és téged is vele együtt” (*sértett1 tanú vallomása, nyomozati iratok 206. oldalán*). A vádlott túllépett a verbális erőszakon, motorfűrészszel megrongálta a **sértett1** lakrészének bejárati ajtaját.

A hivatalos személy elleni erőszak büntette vonatkozásában a vádlott részben beismerte cselekményét. Azt tagadta ugyan, hogy a járó motorfűrész az intézkedő rendőr felé tartotta, azt azonban elismerte, hogy a rendőri intézkedésnek nem engedelmeskedett. E körben a törvényszék az eljárás során végig következetesen valló **sértett2** tanúvallomása alapján állapította meg a tényállást.

A törvényes mérlegeléssel megállapított és fellebbezéssel egyébként sem támadott tényállás alapján tehát az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére, és a cselekmények minősítése is megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az eljárás során egyértelműen megállapítható volt, hogy a vádlott intézkedésre kényszerítette a vele szemben eljáró hivatalos személyt. Ugyanis **sértett2** megkezdte jogszerű intézkedését azzal, hogy felszólította a vádlottat a motorfűrész lerakására. Amikor a vádlott a rendőri felszólításnak nem tett eleget, a sértett ugyancsak jogszerűen használta a gázsprayt vele szemben. Eddig a pontig csupán a vádlott passzív ellenállásáról, az engedelmesség aktív magatartásban meg nem nyilvánuló megtagadásáról volt szó, amely még nem valósít meg bűncselekményt. Amikor azonban a vádlott a kezében

tartott és működő motorfűrészszel megindult a sértett felé, magatartása meghaladta a passzív engedetlenséget. Ekkor vette elő a fegyverét a rendőr, és kilátásba helyezte annak használatát. Ugyancsak az intézkedésre kényszerítés fogalmába tartozik az a tényállásban megállapított vádlotti magatartás is, amikor a vádlotta földről ismét felvette a működő motorfűrészszet és azzal a sértett felé lépett.

A vádlott a hivatalos személy elleni erőszak büntettét - ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen állapította meg - felfegyverkezve követte el. Következésképpen ugyanis az ítélkezési gyakorlat a tekintetben, hogy felfegyverkezve elkövetettnek minősül a hivatalos személy elleni erőszak büntette, ha az élet kioltására alkalmas eszközt más célból vette magához az elkövető, de utóbb azt mégis célzatosan a hivatalos személy ellen használja. Az irányadó tényállás szerint a vádlott az édesanyja, **sértett1**-el szemben elkövetett cselekmény miatt vette kezébe és indította be a motorfűrészszet. Az emberi élet kioltására egyértelműen alkalmas eszközzel csak akkor fordult **sértett2** ellen, amikor az őt cselekményének abbahagyására szólította fel.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel és súlyuknak megfelelően értékelte. A másodfokú bíróság további enyhítő körülményként értékelte - kisebb súllyal ugyan - a vádlott büntetlen előéletét, mivel korábban már vele szemben próbára bocsátás intézkedés kiszabására került sor, amely próbaidő azonban eredménnyel eltelt.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során figyelembe vette az összes, vádlott javára szóló körülményt. Ezért az édesanyja sérelmére ismételten bűncselekményt elkövető vádlottal szemben a középértékűnél jóval enyhébb tartamban megállapított 3 évi szabadságvesztés enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

Következésképpen a vádlott és a védő enyhítést célzó fellebbezése nem vezetett eredményre.

Tekintettel arra, hogy 2013. évi július hó 1. napján hatályba lépett a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.), a másodfokú bíróság vizsgálta annak lehetőségét, hogy az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény nem biztosít-e kedvezőbb elbírálást a vádlott számára.

A Btk.2.§ (1) bekezdése értelmében „A bűncselekményt - a (2)-(3) bekezdésben foglalt kivételekkel - az elkövetése idején hatályban lévő büntető törvény szerint kell elbírálni.”

A (2) bekezdés szerint „Ha a cselekmény elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálandó el, akkor az új büntető törvényt kell alkalmazni.”

A vádlott által elkövetett bűncselekmények különös részi törvényi tényállása és büntetési tételkerete a hatályos és a korábbi büntető jogszabályban is azonos. Az alkalmazandó jogszabály eldöntéséhez azonban nem elegendő a különös részi

rendelkezők összevetése, szükséges az általános részi rendelkezések összehasonlítása is. Az enyhébb elbírálás alatt minden - a terheltet az adott ügyben érintő - büntetőjogi jogkövetkezményt érteni kell, így a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét szabályozó általános részi rendelkezéseket is.

A feltételes szabadsággal kapcsolatban irányadó 4/2013. BK vélemény értelmében határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2.§ (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására.

Az 1978. évi IV. törvény 47.§ (2) bekezdése alapján feltételes szabadságra bocsátásnak csak akkor van helye, ha az elítélt fogházban végrehajtandó büntetésének legalább kétharmad részét kitöltötte.

Az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény 38.§ (2) bekezdésének a) pontja szerint ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő nap.

Mindezeket figyelembe véve az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény nem biztosít kedvezőbb elbírálást a vádlott vonatkozásában, ezért annak alkalmazására nem volt lehetőség.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogorvoslattal megátadott ítéletét a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

P é c s, 2013. október 29.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.21/2012/27. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.III.303/2013/4. számú végzésével 2013. évi október hó 29. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke